

Nr 364.

Av herr **Andersson** i Stockholm, *angående avtal om löne- och arbetsvillkor för den civila personalen vid truppförbandens intendenturverkstäder.*

Vid truppförbandens intendenturverkstäder, tvättnrättningar och förråd finnas omkring 800 arbetare sysselsatta. Arbetsvillkoren för dessa äro synnerligen varierande. I en utredning, som verkställdes av Kungl. socialstyrelsen, har meddelats, att lönerna äro så varierande, att den ena arbetaren kan hava ända till dubbelt så mycket betalt som en annan för samma arbete. Socialstyrelsen har även avgivit ett yttrande över en av Försvarsverkens civila personals förbund gjord framställning angående vissa gemensamma förhandlingar. I detta yttrande påtalas det oriktiga i att staten, som i samtliga dessa fall är den egentliga arbetsgivaren, betalar sina arbetare olika lön för samma arbete.

Genom ovan nämnda förbund ha arbetarna gjort flera ansatser att åstadkomma ändring i dessa förhållanden, men det har alltid mött oöverkomliga svårigheter. Förhandlingar fördes vid två tillfällen i Hälsingborg för hela nuvarande södra arméfördelningen, men då det gällde den viktigaste frågan, nämligen lönerna, förklarade representanterna för kronan, att därom kunde det ej förhandlas och träffas överenskommelse annat än vid varje truppförband för sig. Lokala förhandlingar måste sålunda upptagas i dessa frågor på varje regemente. Samma har förhållandet varit i västra arméfördelningen, där centrala förhandlingar fördes i Skövde utan resultat på grund av samma skäl, framförda genom statens representanter. I Boden träffades för över ett år sedan avtal med samtliga truppförband utom Norrbottens regemente, där regementsintendenten vägrade att godkänna de bestämmelser, om vilka de övriga truppförbandscheferna träffade avtal. Att detta är för statens vidkommande rätt egendomliga ståndpunkter torde vara obestridligt.

Vid behandling av en annan fråga för försvarsväsendets arbetare vid 1929 års riksdag yttrade statsutskottets vice ordförande, att han icke kunde tro, att något så "vansinnigt", som att avtal skulle träffas med varje lokal förvaltning, kunde förekomma. Vid ett studium av de rådande förhållandena skall var och en emellertid finna, att det som vid detta tillfälle betecknades såsom "vansinnigt" existerar inom hela det område, som här omnämnts, nämligen intendenturförvaltningen vid armén. Och det existerar ännu underbarare förhållanden, nämligen de, som ligga däri, att medan cheferna för tre truppförband på en ort, såsom Boden, träffa avtal med personalorganisationen, vägrar

chefen för det fjärde truppförbandet att sluta samma avtal. Och detta trots att likalydande avtal tidigare varit gällande för samtliga i orten förlagda truppförband. Avtal är för närvarande slutet mellan Försvarsverkens civila personals förbund och de flesta truppförbanden i landet men dock enligt den "vansinniga" ordningen att det måst göras med varje truppförband för sig och med rätt varierande villkor för samma arbete.

Några skäl för ett sådant förfaringssätt finnas givetvis icke, ty om en truppförbandschef skall iakttaga sparsamhet med munderingsanslaget, skall detta givetvis ej ske i form av underbetalning av de vid truppförbandet anställda arbetarna. Några sparsamhetsskäl kunna sålunda då ej finnas för den nuvarande ordningen.

Då det är rätt betydande belopp av statsmedel, som inom denna förvaltning förbrukas i arbetslöner, torde frågan vara av den betydelse, att riksdagen bör ägna den uppmärksamhet.

Med hänvisning till ovanstående får jag härmed föreslå,

att riksdagen må besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utfärdande av sådana föreskrifter, att avtal om löne- och arbetsvillkor för den civila personalen vid truppförbandens intendenturverkstäder komma att slutas enhetligt för samtliga truppförband.

Stockholm den 21 januari 1930.

Edoff Andersson.
